

چه قدر تند دوید کودکی‌های بازیگوش من...

همه ی ما وقتی کودک هستیم شاید بزرگ ترین آرزومون این باشه که روزی بزرگ بشیم و خیلی کارها رو مثل بزرگ ترها انجام بدیم. حتی خیلی وقت ها کارهایی رو انجام دادیم تا خودمون رو شبیه به بزرگ ترها نشون بدیم و چه قدر ذوق زده می شدیم وقتی به هدفمون می رسیدیم.

همه ی ما وقتی کودک هستیم شاید بزرگ ترین آرزومون این باشه که روزی بزرگ بشیم و خیلی کارها رو مثل بزرگ ترها انجام بدیم. حتی خیلی وقت ها کارهایی رو انجام دادیم تا خودمون رو شبیه به بزرگ ترها نشون بدیم و چه قدر ذوق زده می شدیم وقتی به هدفمون می رسیدیم.

اما کم کم دوران کودکی رو پشت سر میذاریم و از کودکی فاصله می گیریم و حالا دلمون برای همون روزها تنگ میشه و گاهی اوقات دوست داریم که همون کودک بازیگوش و بی دغدغه بودیم.

لحظه های کودکی همه ما پر شده از خاطراتی که تو لحظه های مختلف یادآوریشون برامون گاهی لذت بخش و گاهی هم ناراحت کننده بوده. تازه می فهمیم که کودکی چه دوران مهمی تو زندگمون بوده که امروز ما هنوز هم یادآور اون روزهاست و خیلی از اتفاقاتی که برامون رقم میخوره نتیجه ی اتفاقات سالهای کودکیمنه.

کودکی ما با تمام لحظاتی که داشت گذشت و حالا به بزرگ ترین آرزوی دوران کودکیمن رسیدم، بزرگ شدن...

حالا که مدتی است که از کودکیمن فاصله گرفتیم یادمان باشد که فردای کودکان امروز نتیجه کارها و اعمال امروز ماست پس کودکان اطرافمان را با دقت بهتری ببینیم.